

La malaltia torracollonera de la senyora Tènsia

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Va sonar el timbre en una hora inusual. De seguida va saber, la senyora Tènsia, que es tractava del cunyat pesat que els visitava massa sovint. Tan bon punt va sentir-li la veuarra alta i amb les esses sonant de forma irritant, la dona va esperar que el marit anés amb el germà divorciat a la sala d'estar per dir des de la porta -per tal de ni veure ni saludar l'intrús qui, tots dos sabien, per part d'ella no era ben rebut- que marxava a comprar patates congelades.

Però es va dirigir a casa d'una amiga soltera, la senyora Tàrsia.

-Noia, ja ha aparegut novament! No el puc suportar, de debò! Amb aquelles cames i dents llargues, sembla un cavall exagerat. No puc entendre què li veien, totes les que es va tirar, ei, i que encara deu fer-ho, quan va a arreglar electrodomèstics a les cases.

-El troben simpàtic, potser? O pel...paquet?- i fingí un riure histèric per enfotre's, la Tàrsia.

-Ecs, ja s'ho faran. A mi, el que em fa estar malament és que vingui. Com que sóc bona persona m'abstinc d'anar directa davant seu i exigir-li que marxi. Com que casa meva és casa compartida amb el meu ex no puc i això costa d'empassar. És com una malaltia crònica que haig d'acceptar. Gens fàcil.

-Ja, ja m'ho has contat vegades. Quin mal rotllo, haver d'aguantar.

-Ho faig per les noies, que quan venen, van i venen, no trobin un ambient hostil. Estimo les meves dues filles.

-Però quan ja no vols estar amb algú íntimament ni res...s'ha de tallar ben tallat, com hem fet tantes.

-Tu no, que mai has fet el pas casori!- rigué plorant la Tènsia, menys tensa.

-M'havies dit que quan va anar a viure amb una de les dones i va deixar la seva, sembla ser que li anava bé. I doncs?

-Sí, va trobar una rica amb xalet i jardí amb piscina. Van cardar pels descosits dos anys i...ja se sap.

-Com?

-Síiii!- somrigué, àcida, la Tènsia- Existeix un destí turístic que, s'ha estudiat, les parelles que el consumeixen acaben partint peres.

-Una zona en concret d'Itàlia, ho encerto?

-Hahah, exacte! I mira que amb aquesta hauria anat bé. Li havia ensenyat fins i tot una rajola sota la qual hi guardava les joies dels avantpassats, per si un dia ella feia el traspàs, tot passés a ell.

-Oh, n'estava!

-Imagino que ell, titola contenta, no deuria resistir-se a més fèmines. Quan es té una conducta viciosa, és té. Que és buidor, al cap i a la fi. I, calla!, que ara fa dansa...ja es deu haver entès amb la més piteruda de grup, tio merda! I al nostre poble! Que s'entretengui al seu!

-Estàs millor?

Inspirà, l'amiga, més calmada. Tornà a la llar amb el rostre distès, la senyora Tènsia, en haver-se desfogat amb l'amiga de tota la vida, la senyora Tàrsia. La persona non grata hauria conclòs l'estada, l'ex continuaria sent-hi (allò no tenia solució a curt termini) i...sí, netejaria la gossa que el fastigós parent no se n'hauria estat d'acaronar.